

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

IX. De apostata monacho bis à dæmone correpto, ac toties precibus & meritis B. Emmerammi liberato.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

tam subitam & pernecem dextræ excelsi immutationem. Nautæ verò viribus resumptis gratias referebant Deo pariter & pro salute nec non miraculi quantitate. Ego autem gratificatus omnium bonorum fonti, quod meritis nostris nequaquam potuit fieri, deputabam patrocinijs beatissimi Martyris Emmerammi. Per quem somnia & insomnia, qui non dormit neq; dormitat efficiat nobis innoxia, & concedat posse vigilare ad opera bona.

IX.

Superiore quidem Capitulo perscripsi, quod cucullato & monacho erat consolationi, hoc verò innectere libet quæ sint peruersis timori, ac nihilominus apostatis terrori. Fuit in RATISBONA homo quidam nomine SIGBERTVS, lege humana seu conditione liber, sed Christianæ veræq; libertatis indigus & æger. Hunc accepi fantastiis adeo infestatum præstigijs, vt nullatenus dormiens vel vigilans requiem habere posset, nisi se cucullatum apud sanctum Emmerammum fecisset. Quo perpetrato, dæmonum cessauit infestatio, & diuersa maligni impedimenta, Martyris prece sunt sopita. Verum ille miser & infelix post aliquot dies, defensoris oblitus, suggestionibus occultis consensit illius, qui in se aperte dominium perdidit inuitus. Questus ergò pro carniū olla in Ægypto relicta & pœnitens quorundam se perpeti penuriam in monasterio, quorum paruum abundantiam falso reliquit in sæculo, monasticum deposuit habitum cum illo ludibrio, quod vulgus iam habet in prouerbio: Hinc hinc cucullum, non ultra grauabis collum; ob paupertatem monachorum celeriter mihi reuertendum ad lapidem coriorum. Hoc autem dixit, quia prius erat coriarius, seu calceamentorum sutor dolosus. Sed nequaquam diu gauisus est se monachis ita illuisse. Nam non multo post maligno spiritui est

est traditus. Quo urgente nimis furibundus, & iam catenatus ad sanctum Emmerammum trahitur, ac in choro ad columnam ligatur, quo cum fratres conuenissent, & pro eo flebiliter orassent, interdum clamore adstantes perterrendo saltabat, interdum supinus iacebat. Nouissime eum diabolus in aëre suspensum tam diu tenuit, quousq; fidelium votis & maxime B. Emmerammi patrocinis ei succurreret maiestas diuinæ pietatis. Tunc demum relapsus in pavementum per dæmoniacam discerptionem erecto collo cœpit euomere cruorem cum sanie. Qua cum plastrum horribiliter esset pollutum, spurcorum Princeps subito omnem spurcitiam inde auferens, secum ad vitream fenestram sustulit, quam ob exitus signum comminuit, & sic inter spirituales nequitias, euanuit. Ille autem homo multos fecit annos in graui pœnitentia, exercens nudipedalia, in summa rerum miseria. Sancte Emmeramme à sancta Trinitate triplici hoc miraculo honorate, pro nostris intercede negligentis, apud eum, cuius clementiam nulla mortalium superant delicta.

X.

Inter innumera casuum humanorum infortunia valde miserabile ac magis flebile videtur & est, quod in homines, quorum possessor esse debet DEVS, vt propria domicilia intrat humani generis inimicus. Sed id reuera occulto & iusto fit DEI iudicio. Traduntur enim interdum huiusmodi propter peccata carnis in interitum satanæ, vt salui sint spiritus in die dominici aduentus. E quorum vnus GESTILIVB vocitatus, hospitibus pessimis permisus, nobilis genere, sed vbiq; miser multiplici dæmone, intus diaboli, foris catena ligatus ferri, per plura Sanctorum loca mundandus deducitur, sed minime absolutus re-
ducitur. Demum diuina miseratione hoc, vti voluit, di-
stante,